

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. február 28-án.

121. zsoltár 1-3. verse: „Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged”.

Kedves Testvéreim!

Azt a definíciót olvastam fel, hogy zarándokének. Ez a felolvasott zsoltár azoknak a zarándokoknak az imádsága volt, akik közeledtek a jeruzsálemi templom felé. Sokféle értelmezés látott már napvilágot ezzel a kifejezéssel kapcsolatban, de egy dolog biztos. Az úton lévő emberek imádsága ez. Azoké, akik éppen nem az otthonukban vannak, akik körül folyamatosan változik minden. Pontosan úgy, mint azoké, akik úton vannak. Nincsen semmi, ami állandó lenne.

Ez a zarándoklét, ami a legjobban kifejezi azt az érzést, ami bennünk, hívő emberekben lehet. Isten megalkotta az életünket, hogy ezen a földön éljünk. Vele együtt haladhatunk az útunkon, és megyünk egészen addig, amíg meg nem érkezünk a mennyei világba.

A zarándok-sors tehát először arról szól, hogy itt a földön folyamatos változás vesz körül minket. Sok idős ember van, aki elmondja nekem, hogy ő már nem bírja követni ezeket a változásokat. A készpénz világában még eligazodott, de most ez a bankkártya, az átutalás, az internet bank ez követhetetlen. A mobiltelefon még megtanulta használni, de az érintőképernyővel nem tud mit kezdeni. Az internetet alapszíntén megtanulták kezelni, de vannak olyan elemei, amihez egyáltalán nem értenek. A korábbi életrendszerünk teljesen megváltozott.

A telefon korábban csak arra volt jó, hogy másokkal beszéljünk, most meg már tud fényképezni, tud az internetre csatlakozni, lehet rajta filmeket nézni, meg zenét hallgatni. Amit korábban több eszköz tudott, azt mára egy készülékbe sűrítettük. Micsoda óriási változás. Ha pedig azt hisszük, hogy a lelkünk ezzel minden további nélkül tudja tartani a lépést, akkor tévedünk. Nagyon jól érzékelhetjük ezt az elmúlt egy év kapcsán. Annyi minden megváltozott, annyi mindent meg kellett tanulni, hogy mi fiatalabbak, meg az egészen fiatalok is azt mondják, ezzel lelkileg nem tudnak mit kezdeni.

Zarándokok vagyunk. A zarándokének pedig éppen arról szólt, hogy ebben a vándorlásban ne maradjon le a lélek. Van egy nagyon kedves történet, amit már mondtam el szívszékről, tehát ismerős lehet, de hadd ismételjem meg. Egy alkalommal valahol egy indián autóstoppal utazott. Elment az egyik településről a több száz kilométeres távolságban lévő másik településre. Amikor kiszállt az autóból, akkor leült az út mellé. Ott maradt mozdulatlanul, csendben. Nem messze onnan volt egy benzinkút, és az ott dolgozónak feltűnt, hogy az indián régóta meg sem mozdul. Odament hozzá, és megkérdezte: rosszul van? Valami segítségre van szükség? Nem – felelte az indián. Csak megvárom, hogy a lelkem utolérjen engem.

Kedves Testvéreim! A sokféle rohanásban, a rengeteg változásban, a feszültségekkel teli életünkben bizony előfordul, hogy elhagyjuk a lelkünket. Ha azt hisszük, hogy ez csak másokat fenyeget, akkor gondoljuk végig, hogy milyen állapotba kerülünk egy-egy húzószabott időszak után. Ingerültek leszünk, és úgy beszélünk másokkal, ahogyan nem szeretnénk. Elveszítjük a kedvünket mindennel kapcsolatban, ki is mondjuk, hogy mindenki hagyjon minket békén. Meghidegül bennünk a szeretet. A leginkább közel lévőket sem érezzük közel magunkhoz, pedig tudjuk, hogy nagyon fontosak nekünk. Azt szoktam ilyenkor magammal kapcsolatban elmondani, hogy a sokféle rohanás és feladat miatt átváltottam robot üzemmódba. A robotnak azonban nincsen lelke. Arra találták ki, hogy helyettünk, emberek helyett végezzék el feladatokat.

Csak hogy mi zarándokok vagyunk, nem robotok. Milyen szépen kitalálták azt az előttünk élők, hogy minden évben szükség van olyan időszakokra, amikor megállunk, és bevárjuk a lelkünket. Ilyen a böjti időszak, amikor bizonyos dolgokat elhagyunk, elengedünk egy időre, Istenre pedig jobban odafigyelünk, és igyekszünk a kapcsolatot vele elmélyíteni. Ilyen a nagyhét időszaka, amikor egészen konkrétan végigjárhatjuk Jézussal együtt a szenvedés útját, a virágvasárnapkal kezdődően, a nagypénteken át egészen a feltámadásig, a húsvétig. Igenis meg kell állnunk, le kell lassítanunk, nem fizikailag, hanem a bensőnkben, és be kell várnunk az elmaradt lelkünket.

„Tekintetem a hegyekre emelem. Honnan jön az én segítségem?” Jól példázza a zarándok lét sokféle változását, de a megállást is az a tény, hogy a zsoltáros felnéz a hegyekre, és várja a segítséget. Nem javaslom senkinek, hogy terepen haladva hosszú ideig felefelé nézzen, mert előbb-utóbb elesik. Egy-egy pillantást lehet felfelé tenni, de ennél nagyobb lehetőség nincsen. Ahhoz, hogy felfelé lehessen nézni, ahhoz meg kell állni. Ahhoz, hogy a segítséget elérjük, ahhoz meg kell állni.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. február 28-án.

Én nem tudhatom, hogy ki milyen lélekkel van ma itt. Sietősen, mert mindennel kapkodni kell, hogy minden beleférjen az életünkbe? Feszülten, mert annyi minden rossz hír és rossz hatás ért bennünket és elégünk van a bezártság érzésből? Lemondással, mert már nem is nagyon reménykedünk abban, hogy a dolgok jóra fordulnak? Vagy éppen csendes megállással, amiben kimondjuk, hogy felfelé nézünk és segítségre várunk?

Hogyha a bőjt lényegét, a zárandoklétben való megállást meg kellene fogalmazni, akkor azt ez a zsoltár nagyon szépen megmutatja. A bőjtben ugyanis benne vannak a kérdéseink, amiben megvizsgáljuk az életünket. Megnézzük, hogy minden a helyén van-e, minden rendben van-e. Tulajdonképpen a bőjt egy diagnózis felállításával kezdődik. Megvizsgálom a lelkemet, megnézem, hogy milyen állapotban van, és kimondom, hogy segítségre van szükségem.

Azután a kérdések feltevése után jön egy megállapítás. Tudom, hogy a „segítségem az Úrtól jön, aki a mennyet és a földet alkotta”. Amikor ugyanis felnézek, nem csak lélekben, hanem fizikailag is, akkor nem csak azt látom, ami az orrom előtt van, hanem észreveszek minden mást is. Sötétben meglátom a csillagos eget. Észreveszem a holdat, amint a nap fényét visszasugározva ragyog. A nap végén feltűnik a naplemente, napközben az égen lévő felhők sokféle formája. Elém kerül a távlat, amikor messze lévő hegyek körvonalait látom. Ezeket látva pedig elém kerül az, aki mindezeket megalkotta. A menny és a föld teremtetője.

A segítségem tőle jön. Attól, aki ezt az egészet megalkotta, és aki mind a mai napig a kezében tartja. Attól érkezik a segítség, aki Jézus Krisztusban megmutatta a hatalmát itt a földön is: amikor gyógyított, amikor tanított, amikor minket megváltott. Mennybemenetelekor pedig elmondta azt a biztatást: „nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”. Tőle jön a segítség!

Amikor pedig a zárandók a megállásban, a feltekintésben, a megállapításban mindent észlelt, akkor így folytatta ezt az imádságot: „nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged”.

Két rendkívül fontos, és számomra nagyon is aktuális imatéma. Az egyik így hangzik: Isten nem engedi, hogy a lelkedben megszédüljél. Aki szédült már fizikailag, az pontosan tudja, hogy ilyenkor mennyire összezavarodik minden, hogy elvész a tájékozódás, hogy sokszor még azt sem tudja az ember, hogy hol van. Isten nem engedi, hogy a lelkünk ilyen állapotba kerüljön. Nem engedi most sem. Ebben a helyzetben sem. Ha rátámaszkodunk, ha az Ő segítségét várjuk, akkor biztosan nem rendül meg a lelkünk.

Sokszor sajnos tévesek az elvárásaink Istennel kapcsolatban. Azt várjuk, hogy soha semmi baj ne érjen el minket. Azt várjuk, hogy mindig minden rendben legyen. Azt várjuk, hogyha már egyszer Ő az Isten, meg Ő az, aki mindenható, akkor ezzel a hatalmával éljen is, és a hívők életét teljesen változtassa meg. Azonban amíg a földön élünk, amíg itt zárandokolunk, addig a nehézségek el fognak érni minket. Csakhogy nem mindegy, hogy védtelenül érnek ezek minket, vagy van valaki, aki megfog bennünket, ha éppen megrendülünk. Istenben mindig itt a támasz az életünkben. Tudom, hogy ez a példa sem jó, de olyan ez, mint amikor egy botot fogunk a kezünkben, és amikor éppen egy irányba elbillennénk, akkor van mire támaszkodnunk. Isten a mi támaszunk, aki nem engedi, hogy megtántorodjunk.

A másik fontos imakérés pedig arról szól, hogy Isten nem alszik. „Nem szunnyad az, aki védelmez téged”. Nála nincsen éjszaka, és nincsen szabadság sem. Nem fogunk tőle üzenetet kapni, amikor imádkozunk, hogy sajnos most nem tudom imádságát fogadni, ismétlje meg hívását később. Nem fogunk tőle olyan üzenetet sem kapni, hogy február 28. és március 15. között nem tudom üzenetét elolvasni. Válaszra legkorábban március 16. után várjon. Istennél nincsen áramszünet sem, ami lehetetlenné tenné a kommunikációt. Ő soha nem alszik, soha nem kapcsol ki.

Ez pedig azt a biztatást jelenti a számunkra, hogy nincsen olyan pillanat, amikor ne kérhetnénk segítséget. Ha éppen 10 másodpercünk van kétféle feladat között, hogy elmondjunk egy rövid fohászt, ő akkor is meghallgat minket. Nem csak a hosszú és elmélkedő imádság a megfelelő kérdés. Hanem minden olyan fohász eljut Istenhez, ami a szívünkéből, a lelkünkéből sóhajt fel Hozzá. Minden imádság eljut Hozzá, aminek az egyik végén ott van a mi lelkünk, a másik végén pedig ennek a világnak a Teremtője.

Kedves Testvéreim! Ennek a zárandók zsoltárnak a legerőteljesebb kérdése így hangzik, és ezt a kérdést forgassuk magunkban, válaszoljuk meg magunkban egy nagyon rövid csendben: ott van-e a lelkem a mindennapokban, hogy kapcsolatba kerülhessek a mindenható, soha nem alvó Istennel?

Ámen!